

TORNAI JÓZSEF

Hernyó-apokrif

*Képzeld el, hogy Pilinszky megéri
a XXI. századot, képzeld el, a
zöld hernyó addig rágja az eper-, nyár-,
akác- és más leveleket, míg részeg
fény-tajtékozásban meglátja feje
fölött a Jóistent, minden eper-, nyár-,
akác- és az összes más levelek urát,
himnuszt énekel hozzá, olyan dicséretet,
amilyet ötvenmillió éve mindenféle hernyó
zengett teremtőjéhez, hogy fölemelkedjen
hozzá és egyesülhessen vele, ki agyának
csak a legmagasabb padlásán jelenik
meg léttelenül és alaktalanul,
se hernyóhoz, se eper-, nyár-, akác-,
és más levelekhez nem hasonlítva,
mert csak így lehet a láthatatlan szerelmes,
kinek szenvedélyétől a csillagtanyák
és galaxisok világra jönnek fajban és
nemzetségben, és királyságának
nem lesz vége, születnek a zsoltárok,
áldozati kisszűzek és teológiák, míg a hernyó
rágja a mámor-leveleket, és zúgja a sors-
viharokat és elpusztul, de istene
újranemzi, újra odahelyezi a mindenség
fényt-záporozó központjába, mivel
egyek ők: a Jóisten meg a hernyó, és
ehhez nem kell radiósugárzásos frigyláda,
legföljebb a hindu, a görög, a héber,
a perzsa, a keresztény, a mohamedán hernyók
szórszála és zenés szája, hogy
minden atomfelhő hallja a hozsannát,
mely annyi, mint káosz és a Jóisten*

mindennapi násza, önmegevése,
fénybe és tengerekbe mártva, hallod,
hogy zúgnak ettől az óceánok?
Hallod, hogy dalol a zöld hernyó
az eper-, nyár-, akác- és más leveleken
szent, szentségtelen bódulatában?
Képzeld el, igen: ez a zöld hernyó
te vagy és fejed fölött ott áll
neutronfelhő üstökével, akit
már ötvenmillió évvel ezelőtt
vőlegényedül választottál, hogy
bevonulj vele a tébolyodottság
ölés-, föltámadás-, hernyó-sötétség-
világosság rejtekébe, ó méhedben
a szörnyűség magzata
újra és újra megrendült már.

Könyveim ideintem

Míg látom: a fát harapva
körmözi a macska,
addig van rá remény,
hogy még jövő tavaszra
is hajt fűzág fölém.

Mert nem biztos a lélek,
főleg nem az enyém,
még hány évszakot ígézhet
vagy már csak gerincének
lesz-e a rög kemény?

Ablakon át az árnyak
nem azért intenek,
hogy, prédaleső állat,
majd viszi testemet

*a föld, hol a gyökerek
atomjaimra várnak?*

*Bármelyik nap jöhet
szívgörcs, ritmuszavar,
és az a fény-szövet,
amely most mér-takar,
Örökéjem vermébe hal:
szokásos jelenet.*

*Kozmoszi sejtjeim
rögtön nem adhatom,
habár elég a kéz, a mell, amin
már minden hajnalon
gúnyolódik a fájdalom.*

*De hát élni, sírni,
csodálkozni: miért
ne ajándékozhatna még
mítosz-isteniség
legalább még tíz évnyi
szántáshoz ekét?*

*Könyveim ideintem
magam elé naponta.
Aki akar, segítsen:
rossz, jó hiteimben
lebegve-fuldokolva
érjek meg a síromba.*

Sej, rozmaring, rozmaring!

*Belembe mászott a Gonosz,
fájdalommal dicsőített, véremet pancsolta,
röhögött: bosszút áll
rozmaring-fiatalságomért,
rozmaring-szerelmeimért,
rozmaring-verseimért.*

*De most visszaütök,
kiűzöm tüzes fészkeből,
azt mondta az orvosságos ember:
véget vetünk
szennyes királyságának.*

*Nem lesznek hörgő-forgó éjszakák,
halál-kötelen-éjszakák,
de fénycsónakos nappalok,
glóriát-jövendölő folyók,
és hosszú-hosszú másodpercek
mákonnyal teli szájjal:
sej, rozmaring, rozmaring!*

Egy angyalnak

*Testvérem vagy, ki egy mítoszt
Atyaistennek nevezel?
és latornak tartod magad?*

*Hiszen gyilkos és ártatlan közt nincs
különbség,
mikor bárhol egy égitesten
atommagházban lakhatunk.*

Borfa

*Egy pohár bort iszom
érezem gyökeremig hat*

*kihajt belőlem a borfa
a borfa isten képmása*

*én az isten énekese vagyok
isten a borfa meg én*

*napról napra együtt zengjük
a galaxis-szobrokat*